

Decyzją z dnia 31 lipca 2003 r., doręczoną faksem dnia 1 sierpnia 2003 r., Wydział Sprzeciwów uznał sprzeciw. Pismem z dnia 1 października 2003 r., które wpłynęło do Urzędu dnia 7 października 2003 r., strona skarżąca wniosła odwołanie od powyższej decyzji. Pismem z dnia 23 października 2003 r. biuro Izby Odwoławczej zwróciło stronie skarżącej uwagę, iż odwołanie zostało wniesione po terminie i wezwało stronę skarżącą do zajęcia stanowiska w tej sprawie. Strona skarżąca wniosła następnie wniosek o przywrócenie do stanu poprzedniego.

Decyzją z dnia 3 marca 2004 r. Druga Izba Odwoławcza Urzędu odrzuciła wymieniony wniosek i odwołanie strony skarżącej.

Strona skarżąca podnosi, iż odwołanie zostało podpisane przez pełnomocnika strony skarżącej w ostatnim dniu terminu i złożone do korespondencji, przeznaczonej do wysłania faksem. Osoba odpowiedzialna za wysyłanie poczty, po uiszczeniu opłaty od odwołania, błędnie nie odłożyła pisma z powrotem do korespondencji przeznaczonej do wysłania faksem, tylko do tej, podlegającej wysłaniu listem poleconym.

Strona skarżąca podnosi, że Urząd w zaskarżonej decyzji błędnie zastosował przepisy rozporządzenia nr 40/94 dotyczące przywrócenia do stanu poprzedniego. Przy właściwym zastosowaniu, powinien dojść do wniosku, że w przedmiotowym przypadku zaistniały przesłanki dla stwierdzenia przywrócenia do stanu poprzedniego, ponieważ nie miało miejsca żadne zawinienie organizacyjne, które stanowiłoby przeszkodę w przywróceniu oraz ponieważ należało zastosować przepisy rozporządzenia dotyczące opóźnionej płatności opłaty rejestracyjnej.

Strona skarżąca podnosi, że przedmiotowo rozchodzi się tu o przeoczenie lekkiego stopnia, którego, również przy zastosowaniu wszelkich ekonomicznie przewidywalnych środków, również organizacyjnych, nie dałoby się uniknąć. Należy także poddać pod rozwagę, że strona przeciwna w postępowaniu odwoławczym nie odczuła żadnych negatywnych skutków procesowych.

Skarga wniesiona dnia 30 kwietnia 2004 r. przez Eugenio Branco Lda. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-162/04)

(2004/C 217/37)

(Język postępowania: portugalski)

Dnia 30 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Eugenio Branco Lda., z siedzibą w Lizbonie, Portugalia, reprezentowaną przez Bolota Belchiora, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji Komisji z dnia 8 sierpnia 2004 r., którą odmówiono uwzględnienia wniosku o płatność salda końcowego dotyczącego procesu finansowania z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), oraz uznano określone wydatki przedstawione przez skarżącego za nie kwalifikujące się do współfinansowania, w związku z czym zmniejszyła się dotacja z EFS do działań dotyczących kształcenia zawodowego zatwierdzonych decyzją Komisji i zażądano od skarżącego zwrotu kwoty 39.899,07 Euro otrzymanej tytułem płatności zaliczkowej z EFS oraz tytułem narodowego współfinansowania państwa portugalskiego.
- Obciążenie kosztami Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący złożył w dniu 29 czerwca 1986 r. do Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (DAFSE) państwa portugalskiego wniosek celem uzyskania z EFS finansowania działań dotyczących kształcenia zawodowego, które miały zostać przeprowadzone w okresie 2 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1987 r., a które uzyskały stosowną akceptację Komisji. Skarżący złożył do DAFSE wniosek o płatność salda końcowego, z którego wynikała kwota korzystna dla skarżącego. Po przeprowadzeniu analizy finansowej i dokumentowej skarżącego a także przedstawionych dokumentów dotyczących programu kształcenia zawodowego, decyzją z dnia 13 marca 1989 r. DAFSE zaakceptowało wniosek o płatność salda końcowego. Podobnie Komisja zaakceptowała przedmiotowy wniosek. Dnia 8 sierpnia 2004 r. Komisja podjęła zaskarżoną decyzję.

Zdaniem skarżącego wspomniana decyzja narusza rozporządzenie Rady (EWG) nr 2950/83 z dnia 17 października 1983 r. dotyczące wprowadzenia w życie decyzji Rady 83/516/EWG w sprawie zadań Europejskiego Funduszu Społecznego, jako że skarżący spełniwszy skrupulatnie wszystkie wymogi ustaw, rozporządzeń, dyrektyw, kryteria i przesłanki, którym został poddany w momencie akceptacji wniosku o przyznanie pomocy z EFS, nabył osobiste prawa podmiotowe. W związku z tym zaskarżona decyzja narusza nabyte prawa.

Przedmiotowa decyzja narusza także zasadę ochrony zaufania do prawa i zasadę bezpieczeństwa prawnego, przez to, że decyzja akceptująca wniosek spowodowała wytworzenie u skarżącego przekonania o przysługującym mu prawie i prawnie uzasadnionego przekonania, że przeprowadzenie programu szkolenia zawodowego w uzgodniony sposób pozwoli mu na otrzymanie dotacji. Zdaniem skarżącego Komisja mogła już na początku roku 1989 wydać decyzję, którą teraz usiłuje wykonać, dopuszczając się przez to naruszenia zasady ochrony zaufania do prawa i bezpieczeństwa prawnego.

Ponadto, zaskarżana decyzja stanowi ciężkie pogwałcenie zasady proporcjonalności, jako że skarżący poniósł już koszty w przekonaniu, że Komisja wypełni swoje zobowiązanie i decyzję o przyznaniu pomocy.